# FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PAOLO MENGOZZI

föredraget den 1 mars 2007[1] [1]

1. Common Market Fertilizers SA (nedan kallat klaganden eller CMF) har i förevarande mål om överklagande yrkat att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom av den 27 september 2005 (nedan kallad den överklagade domen).[2] Genom denna dom ogillades talan som detta bolag hade väckt i målen om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 20 december 2002,[3] enligt vilka det i ett visst fall inte var motiverat att efterge importtull.

## Tillämpliga bestämmelser

2. I artikel 1.3 och 1.4 i rådets förordning (EG) nr 3319/94 av den 22 december 1994 om slutgiltig antidumpningstull på import av karbomidammoniumnitratlösning med ursprung i Bulgarien och Polen, exporterad av företag som inte är undantagna från tullen, samt slutgiltigt uttag av den införda provisoriska tullen,[4] föreskrivs följande:

"3. Antidumpningstullen för import av varor med ursprung i Polen skall vara skillnaden mellan det lägsta importpriset på 89 ecu per ton och cif-priset vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen per ton i samtliga fall då cif-priset vid gemenskapsgränsen plus GTT-satsen per ton är lägre än det lägsta importpriset och då de importerade varor som övergår till fri omsättning faktureras direkt till den oberoende importören av nedanstående exportörer eller producenter i Polen:

...

1 — Originalspråk: italienska.

2 — Förstainstansrättens dom av den 27 september 2005 i de förenade målen T-134/03 och T-135/03, Common Market Fertilizers mot kommissionen (REG 2005, s. II-3923).

3 — K(2002) 5217 slutlig och K(2002) 5218 slutlig.

4 — EGT L 350, s. 20; svensk specialutgåva, område 11, volym 34, s. 74.

För import som övergår till fri omsättning och som inte faktureras den oberoende importören direkt av någon av de ovan nämnda exportörerna eller producenterna i Polen gäller följande tull:

22 ecu per ton för den vara som har sitt ursprung i Polen ... med undantag för den vara som intygas vara producerad av Zaklady Azotowe Pulawy, för vilken den särskilda tullen är 19 ecu per ton ...

4. Om inte annat anges, skall gällande bestämmelser rörande tull tillämpas."

3. I artikel 239 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen [5], i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700 av den 16 november 2000 [6] (nedan kallad tullkodexen), föreskrivs följande:

"1. Import- eller exporttullar får återbetalas eller efterges i andra fall än de som avses i artiklarna 236–238 och vilka

— bestäms enligt kommittéförfarandet,

— följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller. De fall vid vilka denna bestämmelse får tillämpas och de närmare reglerna för förfarandet fastställs enligt kommittéförfarandet. Återbetalning eller eftergift får underkastas särskilda villkor.

..."

4. I artikel 4.24 i tullkodexen anges att det med "kommittéförfarande" i denna tullkodex förstås "det förfarande som avses dels i artiklarna 247 och 247a, dels i artiklarna 248 och 248a".

5. I artikel 247 i tullkodexen föreskrivs att "[d]e åtgärder som krävs för att genomföra

5 — EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4.

6 — EGT L 311, s. 17.

denna kodex ... skall antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 247a.2 ...".

6. I artikel 247a i tullkodexen föreskrivs följande:

"1. Kommissionen skall biträdas av en tullkodexkommitté (nedan kallad kommittén).

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas ... .

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning."

7. I artikel 4 i tullkodexkommitténs arbetsordning föreskrivs följande:

"1. Kallelse till sammanträdet, dagordning samt förslag till åtgärder över vilka kommittén skall yttra sig och alla andra arbetsdokument skall överlämnas av ordföranden till de ständiga representationerna och ledamöterna i kommittén enligt artikel 14.2, i allmänhet senast fjorton kalenderdagar före dagen för sammanträdet.

2. I brådskande fall, och i fall då åtgärderna skall börja tillämpas genast, kan ordföranden på begäran av en kommittéledamot eller på eget initiativ korta ned den tidsfrist som anges i föregående punkt till fem kalenderdagar före dagen för sammanträdet.

3. I ytterst brådskande fall kan ordföranden frångå de tidsfrister som anges i punkterna 1 och 2. För att en annan fråga skall föras upp på dagordningen för ett sammanträde medan detta pågår, krävs det att en enkel majoritet av kommitténs ledamöter godkänner detta."

8. I artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissio-

nens genomförandebefogenheter [7] (nedan kallat kommittologibeslutet) föreskrivs följande:

"Valet av metoder för förfarandet för antagande av genomförandeåtgärder skall vägledas av följande kriterier:

a) Förvaltningsåtgärder, däribland sådana som gäller tillämpningen av den gemensamma jordbrukspolitiken och den gemensamma fiskepolitiken eller genomförandet av program med betydande budgetkonsekvenser, bör antas enligt förvaltningsförfarandet.

b) Åtgärder med allmän räckvidd som är avsedda att tillämpa bestämmelser som utgör del av de viktigaste grunddragen i grundläggande rättsakter, inbegripet åtgärder som gäller skydd av människors, djurs eller växters hälsa eller säkerhet, bör antas enligt det föreskrivande förfarandet.

Om det i en grundläggande rättsakt bestäms att vissa bestämmelser som inte utgör del av de viktigaste grunddragen i akten kan anpassas eller uppdateras inom ramen för ett genomförandeförfarande, bör dessa åtgärder antas enligt det föreskrivande förfarandet.

c) Utan att det påverkar tillämpningen av a och b skall det rådgivande förfarandet tillämpas i alla sådana fall när det anses vara det lämpligaste."

9. I artikel 5 i kommittologibeslutet föreskrivs följande:

"Det föreskrivande förfarandet

1. Kommissionen skall biträdas av en föreskrivande kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden får bestämma med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 205.2 [EG] skall tillämpas vid beslut

7 — EGT L 184, s. 23.

som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Rösterna från medlemsstaternas företrädare i kommittén skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

3. Kommissionen skall, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8, själv anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande.

4. Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges skall kommissionen utan dröjsmål lägga fram ett förslag inför rådet om vilka åtgärder som skall vidtas samt informera Europaparlamentet ..."

10. I artikel 905.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för tullkodexen [8], i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1677/98 av den 29 juli 1998 [9] (nedan kallad tillämpningsförordningen) föreskrivs följande:

"Om den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 i kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut på grundval av artikel 899, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artiklarna 906–909.

Den beslutande tullmyndigheten får dock, utom i händelse av tveksamhet, själv besluta om återbetalning eller eftergift av tullavgifterna om den anser att de villkor som avses i artikel 239.1 i kodexen är uppfyllda, under förutsättning att det belopp som berör varje aktör till följd av samma särskilda situation och som i förekommande fall avser flera import- eller exporttransaktioner, inte överstiger 50 000 ecu.

Beteckningen 'den berörda personen' skall tolkas på samma sätt som i artikel 899.

I alla andra fall skall den beslutande tullmyndigheten avslå ansökan."

8 — EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1.

9 — EGT L 212, s. 18.

11. I artikel 906 i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Kommissionen skall inom 15 dagar efter mottagandet av det ärende som avses i artikel 905.2 överlämna ett exemplar av ärendet till medlemsstaterna.

En behandling av ärendet i fråga skall så snart som möjligt införas på dagordningen för ett möte i den kommitté som avses i artikel 247 i kodexen."

12. Efter det att de faktiska omständigheterna i målet inträffade har artikel 906 andra stycket i tillämpningsförordningen, genom kommissionens förordning (EG) nr 1335/2003 av den 25 juli 2003 om ändring av tillämpningsförordningen [10], ändrats enligt följande:

"Ärendet skall för prövning snarast möjligt föras upp på dagordningen för ett möte i den expertgrupp som avses i artikel 907."

13. I artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Efter samråd med en expertgrupp som består av företrädare för alla medlemsstater och som möts inom ramen för kommittén för att pröva fallet i fråga skall kommissionen fatta ett beslut i vilket det fastställs antingen att den situation som prövats berättigar till återbetalning eller eftergift eller att den inte berättigar till detta."

**Bakgrund till tvisten**

14. De faktiska omständigheter som har gett upphov till denna tvist framgår, såsom de fastställts av förstainstansrätten, av punkterna 14–28 i den överklagade domen enligt följande:

"14 Sökanden, som är etablerad i Belgien, är grossist i kemiska produkter, bland annat kvävehaltiga lösningar (karbomidammoniumnitrat). Sökandens koncern omfattar bland annat Rellmann GmbH, som har sitt säte i Hamburg (Tyskland) och som ägs av sökanden till 100 procent, och Agro Baltic GmbH, som har sitt säte i Rostock (Tyskland) och som till 100 procent ägs av Rellmann. År 1989 förvärvade sökanden bolaget Champagne Fertilisants som är dess skatteombud för alla dess transaktioner i Frankrike.

15 Exportören, det polska företaget Zaklady Azotowe Pulawy (nedan kallat

10 — EGT L 187, s. 16.

ZAP), säljer varorna till Agro Baltic. Handeln inom sökandens koncern sker enligt följande: Agro Baltic återförsäljer varorna till Rellmann, som i sin tur återförsäljer dem till sökanden. Motsvarande fakturor upprättas.

16 Agro Baltic köpte, i [det fall som gav upphov till] mål T-134/03, mellan mars och september 1997 tre laster karbomidammoniumnitratlösning av ZAP. Dessa laster följde den handelsväg som beskrivits ovan i punkt 15.

17 Cogema, som är auktoriserat tullombud, hade getts i uppdrag att se till att varorna övergick till fri omsättning i Agro Baltics namn och att de släpptes för konsumtion i sökandens namn.

18 Varorna övergick således i ett första skede till fri omsättning i Agro Baltics namn, under deklaration EU0, vartill ZAP:s fakturor till Agro Baltic och intygen EUR.1, som utvisade varornas polska ursprung, bifogades. Varorna placerades samtidigt i upplag ... varifrån de några minuter senare togs ut för att släppas fria för konsumtion i Champagne Fertilisants namn.

19 Agro Baltic köpte, i [det fall som gav upphov till] mål T-135/03, i januari 1995 en last av ZAP, som därefter följde den handelsväg som beskrivits ovan i punkt 15.

20 Agro Baltic gav bolaget SCAC Rouen (nedan kallat SCAC), som är auktoriserat tullombud, i uppdrag att se till att varorna övergick i fri omsättning i Agro Baltics namn och att de frisläpptes för konsumtion i sökandens namn. Det var således fråga om att för en och samma vara inge två tulldeklarationer till ett och samma tullkontor och därvid ange två skilda mottagare för att därmed kunna skilja betalningen av tull från betalningen av mervärdesskatt.

21 SCAC använde endast i sökandens namn ett förenklat tullförfarande för övergång till fri omsättning och för frisläppande för konsumtion. SCAC inlämnade härvidlag en deklaration IM4 i sökandens namn, vartill Rellmanns faktura till sökanden och ett intyg EUR.1 som utvisade varornas polska ursprung hade bifogats.

22 Den behöriga franska myndigheten godtog i ett första skede deklarationerna som avser de två förevarande målen, beviljade befrielse från importtull på grundval av intygen EUR.1 och avstod från att kräva betalning av antidumpningstull.

23 De behöriga franska myndigheterna ansåg dock, till följd av en kontroll i efterhand, att den särskilda tullen på 19 ecu per ton som införts genom artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 borde ha tillämpats på alla laster som är aktuella i de två förevarande målen. Enligt de behöriga franska myndigheterna var det nämligen sökanden, som inte fakturerats direkt av ZAP, trots att de ifrågavarande varorna hade intygats av ZAP, som var den verkliga importören av varorna. Närmare bestämt ansåg de behöriga franska myndigheterna, i det ärende som gett upphov till mål T-134/03, bland annat att den mellanliggande uppläggningen av varorna på lagret var en rättslig fiktion på grund av att den var extremt kortvarig, och att sökanden även innan deklarationerna för övergång till fri omsättning hade inlämnats i Agro Baltics namn redan hade förvärvat varorna genom de tre ifrågavarande transaktionerna. Närmare bestämt ansåg de behöriga franska myndigheterna, i det ärende som gett upphov till mål T-135/03, att det endast hade gjorts en deklaration i sökandens namn om övergång till fri omsättning och om frisläppande för konsumtion.

24 Det är under dessa förhållanden[, i det ärende som gett upphov till mål T-134/03,] som tjänstemännen vid Centre du renseignement d'orientation et de contrôle (Centret för upplysning och kontroll) i Poitiers den 4 december 1998 hade upprättat ett protokoll, enligt vilket tullar och skatter på sammanlagt 3 911 497 franska franc (FRF) (564 855 euro) hade undvikits. I det ärende som gett upphov till mål T-135/03 upprättade Direction interrégionale des douanes (tullstyrelse för flera regioner) i Rouen den 13 november 1997 ett protokoll varav det framgår att tullar och skatter på sammanlagt 840 271 FRF (128 098 euro) borde ha påförts.

25 Sökanden ansökte, i november och i december 1999, på grundval av artikel 239 i tullkodexen om eftergift av tull vid den franska tullmyndigheten. Denna överlämnade den 14 februari 2002 dessa ansökningar till kommissionen som inregistrerade dem under referensnumren REM 02/02 (mål T-134/03) och REM 03/02 (mål T-135/03).

26 Genom skrivelser av den 9 och den 10 september 2002, som besvarades den 11 oktober 2002, meddelade kommissionen sökanden att den avsåg att fatta ett för denna negativt beslut i ärendena REM 02/02 och REM 03/02.

27 Expertgruppen REM/REC möttes den 12 november 2002 inom ramen för tullkommittén, sektionen för återbetalningar. Enligt det kortfattade protokollet från detta möte, som upprättades den 29 november 2002, ledde expertgruppens slutliga omröstning vad avser ärendena REM 02/02 och REM 03/02 till följande resultat: 'Sex delegationer röstar till förmån för kommissionens förslag, fyra delegationer avhåller sig från att rösta och fem delegationer röstar emot kommissionens förslag.'

28 Kommissionen som ansåg att uppenbar vårdslöshet kunde tillskrivas sökanden, att det inte förelåg någon särskild situation och att villkoren för att tillämpa artikel 239 i tullkodexen följaktligen inte var uppfyllda, antog den 20 december 2002 besluten K(2002) 5217 slutlig (ärende REM 02/02) och K(2002) 5218 slutlig (ärende REM 03/02) och konstaterade därvid att det inte var berättigat med eftergift av importtull (nedan kallade de omtvistade besluten). Kommissionen underrättade den franska tullmyndigheten om dessa beslut, vilken i sin tur, den 10 februari 2003, överlämnade dem till sökanden."

**Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen**

15. CMF yrkade genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 april 2003, och som registrerades under målnummer T-134/03 respektive T-135/03, att de omtvistade besluten skulle ogiltigförklaras. CMF anförde därvid tre grunder.

16. Genom den första grunden gjorde CMF bland annat gällande att artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet hade åsidosatts och att artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning hade åsidosatts.

17. Genom den andra grunden gjorde CMF gällande att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att villkoren för att bevilja eftergift enligt artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllda.

18. Genom den tredje grunden hävdade klaganden att kommissionen inte hade iakttagit sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG.

19. Förstainstansrätten förenade målen T-134/03 och T-135/03 och ogillade därefter, genom den överklagade domen, talan samt förpliktade klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

20. Såvitt avser det påstådda åsidosättandet av artikel 7 EG och av artikel 5 i kommittologibeslutet fastställde förstainstansrätten för det första att den invändning om rättsstridighet enligt artikel 907.1 i tillämpningsförordningen som klaganden åberopat i samband med denna anmärkning inte kunde tas upp till sakprövning. [11]

21. Förstainstansrätten påpekade i detta avseende för det första att invändningen kommit för sent, eftersom den åberopats först i repliken och inte grundats på någon rättslig eller faktisk omständighet som framkommit under förfarandet, i den mening som avses i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler. [12]

22. Förstainstansrätten framhöll dessutom att den inte på eget initiativ kunde pröva frågan huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen eventuellt är rättsstridig, eftersom denna fråga inte omfattas av tvingande rätt. [13] Enligt förstainstansrätten var det visserligen riktigt att den på eget initiativ skulle påpeka den bristande behörigheten hos den institution som hade antagit den omtvistade rättsakten. Kommissionen hade i förevarande fall dock handlat inom ramen för sin behörighet när den antog de omtvistade besluten på grundval av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, vilken i sin tur antagits efter utlåtande från tullkodexkommittén i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artiklarna 239, 247 och 247a i denna kodex. Vidare framgick det inte av rättspraxis att förstainstansrätten på eget initiativ skulle fastställa huruvida kommissionen, genom att anta artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, som utgör den rättsliga grunden för de omtvistade besluten, hade överskridit sin behörighet. [14]

23. Förstainstansrätten godtog för det andra inte klagandens uppfattning att den expertgrupp som enligt artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen sammanträder "inom ramen för [tullkodex]kommittén" utgör en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet. [15]

24. Förstainstansrätten påpekade i detta avseende att det framgår av skäl 7 och av artikel 5 i kommittologibeslutet att det föreskrivande förfarandet skall användas för "åtgärder med allmän räckvidd som är avsedda att tillämpa väsentliga bestämmelser i grundläggande rättsakter". De omtvistade besluten var däremot enskilda beslut och hade följaktligen inte någon allmän giltighet. Att anse att den föreskrivande kommittén, i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet, är behörig att avge ett utlåtande om ett förslag till enskilt beslut om återbetalning eller eftergift av tullar

11 — Den överklagade domen, punkt 51.

12 — Ibidem.

13 — Förstainstansrätten har för ett liknande resonemang hänvisat till dom av den 17 december 1959 i mål 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson mot Höga myndigheten (REG 1959, s. 445, särskilt s. 474).

14 — Den överklagade domen, punkt 52.

15 — Ibidem, punkterna 54 och 58.

innebar enligt förstainstansrätten att begreppen beslut och rättsakt med allmän giltighet, som i grunden är olika, skulle likställas och därmed utgöra ett åsidosättande av artikel 249 EG, artikel 7 EG och kommittologibeslutet. [16]

25. Förstainstansrätten tillade även att om lagstiftaren, i förevarande fall kommissionen, hade velat att tullkodexkommittén skulle rådfrågas inom ramen för enskilda förfaranden för eftergift eller återbetalning skulle den, utan tvekan, ha använt uttrycket "efter samråd med kommittén". Uttrycket "inom ramen för kommittén" återspeglar det förhållandet att den expertgrupp som avses i artikel 907 uppenbart är en enhet som på det funktionella planet skiljer sig från tullkodexkommittén. [17]

26. Såvitt avser det påstådda åsidosättandet av artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning – som åberopats med avseende på att den frist på fjorton dagar före kommitténs sammanträde som föreskrivs i denna artikel för att överlämna arbetsdokument till medlemmarna i kommittén inte hade iakttagits – underkände förstainstansrätten denna anmärkning.

27. Förstainstansrätten ansåg i detta avseende, efter att ha konstaterat att expertgruppens medlemmar hade haft tretton kalenderdagar på sig för att ta del av den skrivelse genom vilken klaganden hade besvarat kommissionens skrivelser, att fysiska eller juridiska personer inte kan åberopa ett påstått åsidosättande av de ovannämnda reglerna, som inte är avsedda att skydda enskilda utan avsedda att säkerställa att kommittén fungerar internt och att dess medlemmars rättigheter iakttas till fullo [18]

28. Efter att ha påpekat att det var utrett att klaganden inte hade gjort sig skyldig till bedrägeri prövade förstainstansrätten, såvitt avser den uppenbart oriktiga bedömningen vid tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen, endast den del av den andra grunden för ogiltigförklaring som avsåg den påstådda avsaknaden av vårdslöshet från klagandens sida. Förstainstansrätten ansåg inte att kommissionen gjort sig skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning i denna fråga, vilket innebar att det inte var nödvändigt att undersöka klagomålen avseende frågan huruvida det förelåg en särskild situation. [19]

29. Förstainstansrätten erinrade inledningsvis om att vid bedömningen av huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen

16 — Ibidem, punkterna 55–57.
17 — Ibidem, punkt 59.
18 — Ibidem, punkterna 77–79.
19 — Ibidem, punkterna 115, 147 och 149.

skall, enligt rättspraxis, särskild hänsyn tas till komplexiteten av de bestämmelser som inte har iakttagits och som har gett upphov till tullskulden, samt den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet och den omsorg som denne har visat. [20]

30. Vad avser bestämmelsernas komplexitet påpekade förstainstansrätten dels att den redan hade fastställt, vid andra tillfällen [21], att artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 inte är nämnvärt svårtolkad, dels att klaganden, såsom kommissionen ansåg, inte kunde frita sig från sitt eget ansvar genom att hänvisa till sina tullombuds misstag, oavsett om de var verkliga eller inte. Klaganden hade nämligen själv utarbetat ordningen för import av de ifrågavarande varorna och fritt valt dessa ombud. [22]

31. Vad avser klagandens yrkeserfarenhet konstaterade förstainstansrätten att kommissionen med rätta ansåg att klaganden hade erforderlig yrkeserfarenhet av verksamheten för import och export. [23]

32. Vad slutligen avser den ekonomiska aktörens omsorg ansåg förstainstansrätten att klaganden vid utförandet av de ifrågavarande transaktionerna totalt sett inte kunde anses ha visat tillräcklig omsorg. Även om klaganden påstått sig vara oerfaren när det gällde tulltransaktioner av varorna i fråga, samt påstått att tillämpningen av förordning nr 3319/94 innebar svårigheter i sig, hade den över huvud taget inte sökt råd av sina tullombud, utan tvärtom lämnat dem noggranna instruktioner. Enligt förstainstansrätten talade klagandens misstag vid upprättandet av sina fakturor dessutom för att den visat prov på bristande omsorg. [24]

## Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

33. Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 14 december 2005 har klaganden överklagat den ovannämnda domen.

34. Parternas företrädare har hörts vid förhandlingen den 5 oktober 2006.

20 — Ibidem, punkt 135.

21 — Förstainstansrättens dom av den 21 september 2004 i mål T-104/02, Gondrand Frères mot kommissionen (REG 2004, s. II-3211), punkterna 59–62 och 66.

22 — Den överklagade domen, punkterna 137–139.

23 — Ibidem, punkterna 140–141.

24 — Ibidem, punkterna 142–144.

35. Klaganden har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i sin helhet,

— bifalla de yrkanden som klaganden har framställt i första instans,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i såväl överklagandeförfarandet som förfarandet i första instans.

36. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet,

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

**Rättslig bedömning**

*Inledande synpunkter på de åberopade grunderna för överklagande*

37. Klaganden har till stöd för överklagandet anfört fyra grunder. Genom de två första grunderna har klaganden kritiserat förstainstansrätten för en "ofullständig redogörelse för de tillämpliga bestämmelserna" respektive en "ofullständig redogörelse för bakgrunden". Genom den tredje grunden har klaganden gjort gällande en rad fall av felaktig rättstillämpning som förstainstansrätten gjort sig skyldig till när den undersökte huruvida det förelåg något åsidosättande av väsentliga formföreskrifter som åberopats genom den första grunden för talan om ogiltigförklaring i de två målen. Den fjärde grunden avser förstainstansrättens felaktiga tillämpning av artikel 239 i tullkodexen.

38. Det är uppenbart att den första grunden för överklagande inte är självständig i jämförelse med de andra grunderna. Klaganden har genom att åberopa en "ofullständig redogörelse för de tillämpliga bestämmelserna" kritiserat förstainstansrätten för att den vid sin redogörelse av de relevanta tillämpliga bestämmelserna i punkterna 1–13 i den överklagade domen underlät att nämna dels skäl 39 i förordning nr 3319/94, dels artikel 2 i kommittologibeslutet.

39. Det är enligt min mening fullständigt uppenbart att det förhållandet att en eller flera bestämmelser som skulle anses vara relevanta i målet inte har nämnts i den del av domen som enbart innehåller en redogörelse för de tillämpliga bestämmelserna inte i sig kan utgöra en brist som gör att denna dom skall upphävas. Anmärkningen skall således förstås så att den snarare är avsedd att göra gällande att förstainstansrätten har underlåtit att *beakta* det skäl och den bestämmelse som åberopats och den felaktiga rättstillämpning som i fråga om den rättsliga bedömningen blev följden därav.

40. Det framgår nämligen av utredningen av den första grunden i överklagandet att förstainstansrätten, till följd av de åberopade fallen av underlåtenhet, enligt klaganden har gjort en felaktig tolkning av artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94, när den ansåg att det förhållandet att klaganden i förevarande fall inte kringgått antidumpningsåtgärderna inte utgjorde hinder för att påföra den särskilda antidumpningstullen. Förstainstansrätten har vidare gjort en felaktig bedömning enligt vilken det föreskrivande förfarandet enligt kommittologibeslutet skall följas enbart för att anta åtgärder med allmän giltighet.

41. Det är dock fråga om anmärkningar som mer specifikt framställts inom ramen för den fjärde respektive den tredje grunden för överklagande. [25] Det är således lämpligt att undersöka dem i samband med utredningen av dessa grunder.

42. Vad avser den påstådda "ofullständig[a] redogörelse[n] för bakgrunden" som åberopats genom den andra grunden för överklagande har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att den i punkterna 14–28 i den överklagade domen gav en "ofullständig och felaktig" redogörelse för de faktiska omständigheterna, som innebar att dessa missuppfattades och, således, medförde en felaktig rättstillämpning. [26] Förstainstansrätten har till följd av denna missuppfattning felaktigt ansett att det i förevarande fall föreligger en situation av indirekt fakturering som motiverade att den särskilda tullen enligt artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 tillämpades.

43. Klaganden har däremot, i motsats till vad de franska tullmyndigheterna och kommissionen gjort gällande, hävdat att det i förevarande fall inte kan kontrolleras huruvida det föreligger en situation av indirekt fakturering. För att visa detta har klaganden dock framfört en rad rättsliga argument, utan att framdra något minsta fel som de ovannämnda myndigheterna, kommissionen och än mindre förstainstansrätten skulle ha gjort sig skyldiga till vid *fastställandet av de faktiska omständigheterna.*

44. Det finns för övrigt inget behov av att i detta mål uppehålla sig vid dessa argument.

45. Jag påpekar att förstainstansrätten i den överklagade domen inte alls har prövat frågan huruvida det *i förevarande fall föreligger* en situation av indirekt fakturering. Från förstainstansrättens sida var detta fullständigt konsekvent och berättigat, eftersom

25 — Sambandet mellan den fjärde grunden för överklagande och den påstådda underlåtenheten att beakta skäl 39 i förordning nr 3319/94 framgår också klart av punkterna 10 och 151 i överklagandet. På samma sätt framgår sambandet mellan den tredje grunden för överklagande och den påstådda underlåtenheten att beakta artikel 2 i kommittologibeslutet klart av punkterna 16 och 75 i överklagandet.

26 — Överklagandet, punkterna 18, 20, 21, 38 och 39.

det inte framgår av handlingarna i målet i första instans att klaganden vid förstainstansrätten skulle ha gjort gällande att kommissionen åsidosatt artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94. Denna fråga kan således inte väckas för första gången i ett mål om överklagande, i vilket domstolen endast är behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som har behandlats vid förstainstansrätten. [27]

46. Vidare har klaganden genom att hävda att det inte föreligger någon tullskuld intagit en logisk ståndpunkt som inte endast är ny, utan som är helt oförenlig med föremålet för den talan om ogiltigförklaring som väcktes vid förstainstansrätten.

47. Det skall i detta avseende beaktas att kommissionen, genom de omtvistade besluten, uttalade sig efter ansökningar från klaganden i syfte att på grundval av artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen få eftergift av tullar.

48. Såsom kommissionen med rätta har påpekat har dessa bestämmelser, mot bakgrund av den skälighetshänsyn som eftersträvas med dem, [28] som enda syfte att, när vissa särskilda situationer föreligger och i avsaknad av uppenbar vårdslöshet eller bedrägeri, tillåta att vissa ekonomiska aktörer fritas från skyldigheten att betala de tullar som de är skyldiga att betala, och inte att ifrågasätta själva principen om att tullskulden skall betalas. [29] Härav följer att klaganden, med avseende på de omtvistade besluten, med framgång kunde göra gällande enbart de grunder som i förevarande fall syftade till att visa att det förelåg en särskild situation samt att klaganden inte gjort sig skyldig till någon uppenbar vårdslöshet eller bedrägeri, men inte grunder som syftade till att visa att de beslut av de behöriga nationella myndigheter som hade ålagt klaganden att betala de ifrågavarande tullarna var rättsstridiga. [30]

49. Med andra ord avser de ansökningar som överlämnades till kommissionen enligt bestämmelsen i artikel 239 i tullkodexen jämfört med bestämmelsen i artikel 905 i tillämpningsförordningen inte frågan huruvida de nationella tullmyndigheterna tillämpade bestämmelserna i den grundläggande tullrätten på ett korrekt sätt. I denna

27 — Dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl. (REG 1994, s. I-1981), punkt 59.

28 — Dom av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, Trans-Ex-Import (REG 1999, s. I-1041), punkt 21, och av den 27 september 2001 i mål C-253/99, Bacardi (REG 2001, s. I-6493), punkt 56.

29 — Se, med hänvisning till den motsvarande artikel 239 i tullkodexen tidigare gällande bestämmelsen – artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1), i dess lydelse enligt artikel 1.6 i rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 (EGT L 286, s. 1) – dom av den 12 mars 1987 i de förenade målen 244/85 och 245/85, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen (REG 1987, s. 1303), punkt 11, och av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen (REG 1993, s. I-3873), punkt 43.

30 — Se domarna i de ovannämnda målen Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, punkt 13, och CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, punkt 44.

fråga är de nationella tullmyndigheterna enligt artikel 236 i tullkodexen nämligen ensamma behöriga. Deras beslut kan överklagas till de nationella domstolarna, utan att det påverkar dessas möjlighet att med stöd av artikel 234 EG vända sig till domstolen. [31]

*Den påstått felaktiga rättstillämpningen vid undersökningen av huruvida det föreligger ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter*

Den felaktiga rättstillämpning som förstainstansrätten gjorde sig skyldig till när den ansåg att det inte förelåg något åsidosättande av artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet

50. En sådan ansökan till kommissionen förutsätter att det föreligger en tullskuld, [32] som klaganden inte har rätt att ifrågasätta inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av de omtvistade besluten. Detta utgör ytterligare ett skäl för att underkänna de rättsliga argument som framställts inom ramen för den andra grunden för överklagande. [33]

— Klagandens anmärkningar

51. Domstolens uppmärksamhet skall därför koncentreras på den tredje och den fjärde grunden för överklagande.

52. Genom de två första delarna av förevarande grund för överklagande avseende dels "åsidosättande av artikel 7 EG och frågan huruvida artikel 907 första stycket i [tillämpnings]förordningen är rättsstridig", dels "den av kommissionen rådfrågade kommitténs natur", har klaganden påtalat en rad fall av felaktig rättstillämpning som förstainstansrätten gjort sig skyldig till när den inte godtog den del av den första grunden för ogiltigförklaring som avsåg det påstådda åsidosättandet av artikel 7 EG och artikel 5 i kommittologibeslutet. Dessa fall bör enligt min mening undersökas gemensamt, eftersom båda två i huvudsak tar upp frågan om vilket förfarande som kommissionen skall följa för att behandla klagandens ansökningar om eftergift och således frågan om kommissionens behörighet.

31 — Förstainstansrätten förde ett liknande resonemang i dom av den 16 juli 1998 i mål T-195/97, Kia Motors och Broekman Motorships mot kommissionen (REG 1998, s. II-2907), punkt 36. Se även domen i det ovannämnda målet Gondrand Frères mot kommissionen, punkt 25, och dom av 13 september 2005 i mål T-53/02, Ricosmos mot kommissionen (REG 2005, s. II-3173), punkt 165.

32 — Domen i det ovannämnda målet Gondrand Frères mot kommissionen, punkt 25.

33 — Klaganden uppgav vid förhandlingen att den kunde medge att det i förevarande fall fanns en tullskuld och att klaganden av skälighetshänsyn hade begärt eftergift av denna enligt artikel 239 i tullkodexen. Klaganden fortsatte dock, irrationellt, att vid förhandlingen ifrågasätta huruvida det var lagenligt att den påfördes den särskilda antidumpningstullen. Klaganden hävdade därvid att det enligt dess mening inte förelåg vare sig någon indirekt fakturering eller något fastställt kringgående av bestämmelserna.

53. Det framgår av handlingarna i målet att den anmärkning om kommissionens bristande behörighet som klaganden framställt vid förstainstansrätten i huvudsak byggde på antagandet att den kommitté som sammanträdde den 12 november 2002 (se ovan punkt 26), enligt artiklarna 247 och 247a i tullkodexen, skall betraktas som en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet. Eftersom det således var det föreskrivande förfarandet, som regleras av den sistnämnda artikeln, som skulle tillämpas, innebär den omröstning som medlemsstaternas företrädare företog vid kommitténs sammanträde den 12 november 2002 med stöd av denna artikel enligt klaganden att det inte avgetts något yttrande. Kommissionen fick därför inte ensam avgöra klagandens ansökningar om eftergift, utan kommissionen var skyldig att utan dröjsmål lägga fram ett eget förslag till åtgärder inför rådet samt informera Europaparlamentet.

54. Kommissionen påpekade i sina svaromål emellertid att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen gav den rätt att själv fatta beslut om ansökningar om eftergift, efter samråd – inte med en föreskrivande kommitté – utan med en expertgrupp, som den vid antagandet av tillämpningsförordningen fritt hade valt att använda vid antagandet av beslut om återbetalning eller eftergift av tullar.

55. Klaganden invände i sin replik att kommissionens tolkning av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen inte kunde godtas, eftersom den innebar att denna bestämmelse var rättsstridig. Kommissionen hade, genom att anta den ovannämnda artikel 907 såsom den tolkade den, nämligen inte vidtagit en åtgärd enligt tullkodexen, utan otillbörligen, med åsidosättande av artikel 7 EG, beviljat sig själv en behörighet. I andra hand, och för det fall att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen skulle tolkas så att den expertgrupp som anges i denna inte är en föreskrivande kommitté, gjorde klaganden, i enlighet med artikel 241 EG, gällande att denna bestämmelse är rättsstridig på grund av att den strider mot artikel 7 EG.

56. Förstainstansrätten godtog i den överklagade domen varken klagandens huvudsakliga argument, eftersom de saknade grund, eller invändningen om rättsstridighet, eftersom den av de skäl som jag har sammanfattat ovan i punkterna 20–25 inte kunde tas upp till sakprövning.

57. Klagandens anmärkningar i samband med förevarande grunds första två delar kan sammanfattas enligt följande.

58. För det första har förstainstansrätten genom att anse att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen tillåter kommissionen att själv – det vill säga utan att följa förfarandet för den föreskrivande kommittén

– avgöra ansökningar om eftergift, tolkat denna bestämmelse felaktigt. Till följd därav har den haft fel när den inte ansåg att de omtvistade besluten var ogiltiga på grund av bristande behörighet hos den institution som antagit dem. En liknande tolkning av den ovannämnda bestämmelsen skulle inte vara riktig, eftersom den skulle innebära att denna bestämmelse strider mot grundförordningen, som utgörs av tullkodexen, och, i avsaknad av rättslig grund, mot artikel 7 EG.

59. För det andra har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att denna inte, sedan den tolkat artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen så att den tillåter kommissionen att avgöra ansökningar om eftergift utan att följa förfarandet för den föreskrivande kommittén, i sak har prövat invändningen om att denna bestämmelse är rättsstridig på grund av att den strider mot grundförordningen och mot artikel 7 EG.

60. I detta avseende har klaganden för det första bestritt att denna invändning framförts först i repliken och hävdat att det i vart fall var motiverat att åberopa denna i repliken på grund av en rättslig omständighet som, i den mening som avses i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, framkommit under förfarandet, det vill säga den tolkning av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen som kommissionen framfört i svaromålet.

61. Klaganden har för det andra påtalat att förstainstansrätten med orätt har ansett att frågan om huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig inte är en fråga som omfattas av tvingande rätt och följaktligen kan fastställas ex officio. Vad avser möjligheten att företa en prövning ex officio, är skillnaden mellan en bristande behörighet hos en institution som antagit en omtvistad rättsakt och en bristande behörighet hos en institution som antagit den rättsakt som utgör den rättsliga grunden för den omtvistade rättsakten konstlad och felaktig, och den dom som förstainstansrätten har angett som stöd för en sådan skillnad [34] är inte enbart föråldrad och således inte relevant, eftersom den avser EKSG-fördraget och inte EG-fördraget, utan visar till och med motsatsen till vad förstainstansrätten har dragit som slutsats av den.

62. För det tredje har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att den, utifrån antagandet att de omtvistade besluten inte har någon allmän giltighet och mot bakgrund av kriterierna i kommittologibeslutet för val av de förfaranden som skall följas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter, med orätt ansåg att det föreskrivande förfarandet inte kunde användas i förevarande fall.

63. Klaganden har i detta avseende hävdat att förstainstansrätten tolkade de ovannämnda kriterierna på ett felaktigt sätt genom att inte beakta artikel 2 i kommittologibeslutet. Det framgår av denna artikel att

34 — Domen i det ovannämnda målet Société des fonderies de Pont-à-Mousson mot Höga myndigheten.

användningen av det föreskrivande förfarandet inte enbart begränsas till fall för antagande av åtgärder med allmän giltighet, utan att det kan användas även för antagande av åtgärder för att anpassa eller uppdatera icke väsentliga bestämmelser i en grundläggande rättsakt, det vill säga åtgärder som enligt klaganden per definition inte har någon allmän giltighet. Klaganden har dessutom påpekat att i enlighet med domstolens rättspraxis [35] är kriterierna för valet av förfaranden i artikel 2 i kommittologibeslutet inte bindande.

64. Dessutom har klaganden bestritt att de omtvistade besluten är enskilda beslut utan någon allmän giltighet. Dessa beslut är inte helt och hållet enskilda beslut, utan har även en allmän giltighet, eftersom de avser en tullskuld och följaktligen direkt påverkar gemenskapens egna tillgångar.

65. För det fjärde har klaganden hävdat att det av artikel 239 i tullkodexen, som förstainstansrätten otillbörligen underlåtit att beakta vid prövningen av den ifrågavarande kommitténs rättsliga karaktär, klart framgår att gemenskapslagstiftarens, mer specifikt rådets, avsikt var att ett föreskrivande förfarande skulle följas för antagandet av ett beslut om återbetalning eller eftergift av tullar.

66. Härom vittnar den dubbla hänvisningen, i artikel 239.1 i tullkodexen, till "kommittéförfarandet" och användningen i den första respektive den andra strecksatsen i denna bestämmelse av de olika uttrycken "bestäms" och "fastställs" i förhållande till situationer som kan ge upphov till återbetalning eller eftergift. Endast om den första strecksatsen tolkas så att den hänvisar till beslutsfattandet som sådant och detta omfattas av kommittéförfarandet kan denna dubbla hänvisning motiveras. I annat fall är den resultatet av en onödig repetition från lagstiftarens sida.

67. För det femte har klaganden kritiserat den överklagade domen, eftersom förstainstansrätten inte har uttalat sig i frågan, som klaganden ställde vid förhandlingen, hur den ifrågavarande kommittén kunde existera utan att omfattas av en budgetpost och således frågan huruvida de omtvistade besluten strider mot bestämmelserna om gemenskapens budget. Klaganden har i detta avseende erinrat om att enligt domstolens rättspraxis [36] får kommissionen enligt fördragets

35 — Dom av den 21 januari 2003 i mål C-378/00, kommissionen mot Europaparlamentet och rådet, det så kallade LIFE-målet (REG 2003, s. I-937), punkterna 43–48.

36 — Dom av den 12 maj 1998 i mål C-106/96, Förenade kungariket mot kommissionen (REG 1998, s. I-2729), punkt 22.

regler åta sig en utgift endast om det, utöver att medel för denna utgift har tagits upp i budgeten, finns en sekundärrättslig rättsakt av vilken denna utgift framgår.

68. För det sjätte har klaganden påtalat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en annan felaktig rättstillämpning när den underlät att uttala sig om den ifrågavarande kommitténs exakta karaktär och följaktligen om den rättsliga grund som tillät att den upprättades.

— Undersökning

69. Sedan de olika anmärkningar som framställts inom ramen för de första två delarna av förevarande grund för överklagande fastställts på detta sätt, och beträffande vilka kommissionen anser att de alla saknar grund, övergår jag nu till att undersöka dem i sin helhet, varvid jag lämnar den anmärkning till sist som avser underlåtenheten att i sak pröva frågan huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig.

70. Kapitel 3 i tillämpningsförordningen avser "[s]ärskilda bestämmelser för tillämpning av artikel 239 i [tull]kodexen". Det är obestritt att det i förevarande fall rör sig om ett fall som omfattas av tillämpningsområdet för avsnitt 2 i detta kapitel, som avser "[b]eslut som skall fattas av kommissionen" och inte för avsnitt 1 som avser "[b]eslut som skall fattas av tullmyndigheterna i medlemsstaterna".

71. Beslutet om de ansökningar om eftergift som klaganden ingett skulle enligt artikel 905.1 i tillämpningsförordningen därför antas "enligt det förfarande som fastställs i artiklarna 906–909 [i denna förordning]".

72. I artikel 906 andra stycket, i den lydelse som gällde åtminstone fram till antagandet av de omtvistade besluten, fastställs att "[e]n behandling av ärendet i fråga skall så snart som möjligt införas på dagordningen för ett möte i den kommitté som avses i artikel 247 i [tull]kodexen". I artikel 907 föreskrivs därefter att kommissionen skall fatta beslutet angående ansökan om återbetalning eller eftergift "[e]fter samråd med en expertgrupp som består av företrädare för alla medlemsstater och som möts inom ramen för kommittén för att pröva fallet i fråga".

73. Klagandens uppfattning är att det organ som kommissionen är skyldig att rådgöra med, inom ramen för förfarandet enligt artiklarna 906–909 i tillämpningsförordningen, är kommittén, enligt artikel 247 i tullkodexen, och att denna är en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet.

74. I detta avseende påpekar jag för det första, i likhet med förstainstansrätten, att ordalydelsen av artikel 907 och särskilt uttrycket "inom ramen för kommittén" redan vittnar om att den expertgrupp som anges i denna artikel inte är tullkodexkommittén som sådan, utan en enhet som åtminstone på det funktionella planet skiljer sig från denna. [37]

75. Den skyldighet som klaganden har åberopat och som innebär att artikel 907 skall tolkas så att den är förenlig med den grundförordning som tullkodexen utgör leder enligt min mening inte till någon annan slutsats.

76. Såvitt avser artikel 239 i tullkodexen innehåller den ingen bestämmelse som ger möjlighet att bekräfta klagandens uppfattning att det i denna artikel, för antagande av beslut angående ansökningar om återbetalning eller eftergift i konkreta fall, föreskrivs ett föreskrivande förfarande. Även om ordalydelsen i denna artikel är föga klargörande är det enligt min mening dock uppenbart att hänvisningarna i denna till "kommittéförfarandet" i vart fall avser "fastställande" eller "definition" av "fall" i vilka återbetalning eller eftergift får ske, det vill säga en *abstrakt* bestämmelse avseende fall i vilka återbetalning eller eftergift får ske. När det i artikel 239 hänvisas till "kommittéförfarandet" åsyftas således, såsom i fråga om definitionen av "de närmare reglerna för förfarandet", en normativ, men icke en beslutsfattande verksamhet.

77. En korrekt tolkning av artiklarna 247 och 247a i tullkodexen ger inte heller underlag för klagandens uppfattning. Det är visserligen riktigt att det i artikel 247 anges att de "åtgärder som krävs för att genomföra [den ovannämnda] kodex[en]" skall antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som avses i artikel 247a, det vill säga det förfarande som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet. Det är också riktigt att det ovannämnda uttrycket, förstått i vidsträckt mening, i synnerhet kan inbegripa antagandet av beslut om enskilda fall. Av det rättsliga sammanhanget är det dock klart att detta uttryck skall förstås mer restriktivt, det vill säga såsom detaljbestämmelser avsedda att införliva de bestämmelser som införts genom kodexen.

78. Den text i artiklarna 247 och 247a i tullkodexen som är av betydelse i förevarande mål, det vill säga den text som gällde vid tidpunkten för det administrativa förfarandet, följer av de ändringar i tullkodexen som gjordes genom förordning nr 2700/2000. I skäl 14 i denna anges att "[d]e åtgärder som krävs för att genomföra

37 — Den överklagade domen, punkt 59. Hänvisningen i artikel 906 till kommitténs möte enligt artikel 247 i tullkodexen strider inte mot denna slutsats. Den avser i själva verket endast formerna för ett formellt verkställande, uppförandet på dagordningen av behandlingen av ärendet, och synes vara resultatet av en redaktionell felaktighet som på ett lämpligt sätt rättats till genom förordning nr 1335/2003 (se ovan punkt 12).

[tullkodexen] bör fastställas i enlighet med [kommittologi]beslut[et]".

79. Det är således mot bakgrund av kommittologibeslutet som räckvidden av artiklarna 247 och 247a skall fastställas.

80. Det skall dessutom påpekas att kommittologibeslutet antogs på grundval av artikel 202 tredje strecksatsen EG. Av denna framgår det särskilt att rådet får uppställa närmare villkor för utövandet av befogenheten att genomföra de regler som det beslutar att fastställa och att dessa villkor måste stå i överensstämmelse med de principer och regler som rådet i förväg har fastställt (vilket rådet har gjort genom kommittologibeslutet). Såsom domstolen har påpekat kan dessa principer och regler även omfatta villkoren för valet mellan de olika förfaranden som kommissionen skall iaktta vid utövandet av sina genomförandebefogenheter. [38]

81. Det är riktigt att begreppet genomförande, i den mening som avses i artikel 202 tredje strecksatsen EG, enligt domstolen omfattar såväl utarbetandet av genomförandebestämmelser som tillämpningen av regler på enskilda fall genom rättsakter som inte äger allmän giltighet. Domstolen har i detta avseende påpekat att eftersom begreppet "genomförande" används i fördraget utan att begränsas av något ytterligare tillägg, kan det inte tolkas på så sätt att det inte omfattar rättsakter som inte äger allmän giltighet. [39]

82. Det är också riktigt, såsom klaganden har påpekat, att domstolen har fastställt att de kriterier för val av förfaranden som anges i artikel 2 i kommittologibeslutet saknar bindande verkan, även om gemenskapslagstiftaren är skyldig att motivera sitt val när den i valet av ett kommittéförfarande avviker från dessa kriterier . [40]

83. Det är dock domstolen själv som dessutom har angett att åtgärder som inte äger allmän giltighet endast omfattas av artikel 2 a i kommittologibeslutet, enligt vilken förvaltningsförfarandet bör användas, medan åtgärder med allmän giltighet kan omfattas av tillämpningsområdet för båda delarna (punkterna a och b) av denna artikel och således, beroende på fallets karaktär, antas enligt förvaltningsförfarandet eller det föreskrivande förfarandet. [41]

38 — Domen i det ovannämnda LIFE-målet, punkt 41.

39 — Dom av den 24 oktober 1989 i mål 16/88, kommissionen mot rådet (REG 1989, s. 3457; svensk specialutgåva, volym 10, s. 231), punkt 11, och av den 23 februari 2006 i mål C-122/04, kommissionen mot parlamentet och rådet (REG 2006, s. I-2001), punkt 37.

40 — Domen i det ovannämnda LIFE-målet, punkterna 43–48 och 50–55, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot parlamentet och rådet, punkt 32.

41 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Europaparlamentet och rådet, punkt 38.

84. Klagandens antagande att användningen av det föreskrivande förfarandet enligt artikel 2 i kommittologibeslutet inte begränsas till enbart det fall då åtgärder med allmän giltighet antas visar sig därför sakna grund.

85. En tolkning av artikel 247 i tullkodexen som är förenlig med kommittologibeslutet kräver således att uttrycket "[d]e åtgärder som krävs för att genomföra ... [tull]kodex [en]" i denna artikel skall förstås så att det endast hänvisar till åtgärder med allmän giltighet.

86. Vidare synes klagandens ytterligare antagande att de omtvistade besluten inte är åtgärder som inte äger allmän giltighet uppenbart sakna grund. Det är, såsom kommissionen har påpekat, helt uppenbart att dessa beslut avser frågan huruvida villkoren för eftergift av tullar enligt artikel 239 i tullkodexen är uppfyllda *i ett konkret fall avseende klaganden* men att de däremot inte är rättsakter som är tillämpliga på objektivt fastställda situationer och med avseende på allmänt och abstrakt fastställda kategorier personer. [42] Det är uppenbart att den omständigheten som klaganden har framhållit, att de omtvistade besluten påverkar gemenskapens egna tillgångar, saknar betydelse och inte ger dessa beslut allmän giltighet.

87. Förstainstansrätten har således inte gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning när den ansåg att de omtvistade besluten var "enskilda beslut och följaktligen inte hade någon allmän räckvidd" och när den ansåg att dessa beslut, i enlighet med kommittologibeslutet, inte kunde antas enligt det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i detta beslut.

88. Artiklarna 247 och 247a i tullkodexen, tolkade mot bakgrund av och i enlighet med kommittologibeslutet, ger således inte något stöd åt klagandens uppfattning att en tolkning av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen som är förenlig med de ovannämnda reglerna av högre rang i tullkodexen kräver att man inom den expertgrupp som anges i den sistnämnda bestämmelsen godkänner en föreskrivande kommitté, i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet.

89. Vidare kan enligt min mening inte heller de anmärkningar godtas som avser förstainstansrättens underlåtenhet att uttala sig,

42 — Se, angående begreppet rättsakt med allmän giltighet, exempelvis dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et lègumes m.fl. mot rådet (REG 1962, s. 901; svensk specialutgåva, volym 1, s. 145), som det i den överklagade domen, i punkt 57, hänvisats till.

dels om vilken exakt rättslig karaktär den expertgrupp har som avses i artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen och således om den rättsliga grunden för dess upprättande, dels om denna expertgrupps existens trots att den inte omfattades av någon budgetpost.

90. I likhet med kommissionen vill jag i detta avseende påpeka att förstainstansrätten – sedan det med rätta hade slagits fast att denna expertgrupp inte är en föreskrivande kommitté i den mening som avses i artikel 5 i kommittologibeslutet [43] och konstaterats att den är "en enhet som på det funktionella planet skiljer sig från tullkodexkommittén" [44] – inte var skyldig att lämna några ytterligare uppgifter vad avser den rättsliga karaktären av denna grupp, förutsatt att klaganden i sin argumentering utgick från att denna grupp kvalificerades som föreskrivande kommitté. Det framgår för övrigt tillräckligt klart av den överklagade domen [45] att den rättsliga grunden för upprättandet av expertgruppen genom artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen utgörs av bestämmelserna i artikel 239 jämfört med bestämmelserna i artiklarna 247 och 247a i tullkodexen. Det framgår i huvudsak av dessa bestämmelser att definitionen av "de närmare reglerna för förfarandet" för återbetalning eller eftergift enligt artikel 239 i tullkodexen skall ske genom det föreskrivande förfarandet enligt artikel 5 i kommittologibeslutet. Förstainstansrätten har inte heller underlåtit att påpeka att artikel 907 i tillämpningsförordningen faktiskt har godkänts i enlighet med det ovannämnda förfarandet, [46] vilket är en omständighet som klaganden för övrigt inte har ifrågasatt.

91. Det räcker i det andra avseendet att i likhet med kommissionen påpeka att frågan om huruvida expertgruppen ur redovisningssynpunkt fungerar på riktigt sätt inte har den minsta inverkan på de omtvistade beslutens giltighet, utan snarare kan avse giltigheten av beslut om utgiftsåtaganden som inte är föremål för klagandens talan om ogiltigförklaring.

92. Jag kommer slutligen till undersökningen av anmärkningarna avseende underlåtenheten att i sak pröva invändningen att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig.

93. Jag påpekar inledningsvis att det av de ovan framförda synpunkterna redan klart framgår att denna invändning saknar grund i sak. Genom dessa synpunkter har jag framhållit att det inte saknades rättslig grund för upprättandet av expertgruppen och att detta inte stred mot de bestämmelser i tullkodexen som klaganden åberopade.

43 — Den överklagade domen, punkt 58.

44 — Ibidem, punkt 59.

45 — Ibidem, punkt 52.

46 — Ibidem.

94. Jag hyser dock viss tveksamhet angående den omständigheten att domstolen på grund härav, genom att ersätta domskälen,[47] kan avstå från att uttala sig om anmärkningen om underlåtenheten att pröva invändningen om rättsstridighet i sak. Ersättandet av domskäl i den dom genom vilken målet om överklagande avgörs tycks förutsätta att det tidigare fastställts att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning.

95. Det är således endast i detta avseende som jag även skall undersöka den ovannämnda anmärkningen. Jag har härvid följande uppfattning.

96. För det första har klaganden, även om den ifrågasatt förstainstansrättens bedömning att invändningen om rättsstridighet har framförts först i repliken, i själva verket inte anfört något argument som kan visa motsatsen. Klaganden har i huvudsak endast påpekat att diskussionen om huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är giltig har uppstått till följd av kommissionens tolkning – som klaganden ifrågasatt – av denna bestämmelse i sitt svaromål och att en sådan diskussion däremot inte skulle ha uppstått om den tolkning hade följts som klaganden gav av denna bestämmelse i sin ansökan. Sådana påpekanden bekräftar således på det faktiska planet att invändningen om rättsstridighet faktiskt framfördes först i repliken. Det skall dessutom konstateras att det inte heller var riktigt av klaganden att hävda att den framfört en egen tolkning av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen i sin ansökan. En enkel läsning av denna visar att denna bestämmelse inte ens är nämnd där.[48]

97. För det andra anser jag att även det påpekande av klaganden saknar grund enligt vilket invändningen att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig skall betraktas som en grund som bygger på en rättslig omständighet vilken, i den mening som avses i artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, framkommit under förfarandet. Jag anser i detta avseende att den tolkning av artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen som kommissionen har gett i sitt svaromål till förstainstansrätten inte kan utgöra en rättslig omständighet som, i den mening som avses i den ovannämnda artikel 48.2, framkommit under förfarandet. Den har, i mot-

47 — Enligt domstolens rättspraxis skall, om en dom från förstainstansrätten innehåller domskäl som strider mot gemenskapsrätten, men domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga grunder, överklagandet av denna dom ogillas (se exempelvis dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 28, av den 15 december 1994 i mål C-320/92 P, Finsider mot kommissionen, REG 1994, s. I-5697, punkt 37, och av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen, REG 2000, s. I-5843, punkt 58).

48 — Klaganden har i överklagandet däremot inte begärt att invändningen att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig skall anses utgöra en sådan uppenbar "utvidgning av en tidigare åberopad grund ... i ansökan" som kan upptas till sakprövning, i den mening som avses i dom av den 30 september 1982 i mål 108/81, Amylum mot rådet (REG 1982, s. 3107), punkt 25, och av den 19 maj 1983 i mål 306/81, Verros mot Europaparlamentet (REG 1983, s. 1755), punkt 9. Domstolen skall således inte uttala sig i denna fråga.

sats till vad som exempelvis kan sägas om det förhållandet att en rättsakt som har betydelse för målets avgörande ändras, upphävs, ogiltigförklaras eller förklaras vara rättsstridig, nämligen inte inneburit att den rättssituation som förelåg den dag då talan om ogiltigförklaring väcktes har ändrats. [49]

98. För det tredje anser jag att förstainstansrätten däremot har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den ansåg att det förhållandet som klaganden har åberopat att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig inte omfattades av tvingande rätt.

99. I detta avseende instämmer jag först och främst med klaganden när den anser att domen i målet Société des fonderies de Pont-à-Mousson mot Höga myndigheten, [50] som förstainstansrätten har åberopat, inte ger något stöd för dess slutsats i denna fråga.

100. I det avsnitt i denna dom som förstainstansrätten har hänvisat till har domstolen påpekat att klaganden genom sin andra anmärkning kunde ha bestritt det enskilda beslut som Höga myndigheten antagit med avseende på klaganden enbart om denna hade framställt invändning om att en viss rättsakt med allmän giltighet som tillämpats genom detta beslut var rättsstridig. Den påtalade bristen hade snarare varit utmärkande för denna rättsakt och inte för det överklagade enskilda beslutet. Domstolen menade att även om "[k]laganden inte framfört denna invändning uttryckligen, och det inte heller [kunde] anses att den hade gjorts indirekt" var det dock "inte lämpligt att låta tveksamheten bestå om giltigheten [av rättsakten med allmän giltighet] såvitt den [avsåg] [denna] tvist" och ansåg "på grund härav att det var nödvändigt att undersöka huruvida den andra anmärkningen var välgrundad". Jag kan därför inte se hur förstainstansrätten ur denna dom kunde hämta uppgifter för att fastställa att frågan huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig inte omfattades av tvingande rätt. Jag tillägger för övrigt, för att ytterligare visa att det rättsfall som förstainstansrätten har åberopat saknar betydelse, att i det mål som avgjordes genom den ovannämnda domen bottnade tveksamheten om huruvida rättsakten med allmän giltighet var giltig inte alls i frågan huruvida den institution som antagit denna rättsakt hade behörighet därför eller ej, utan i andra frågor, som avsåg denna rättsakts lagenlighet.

101. Påpekandet att domen i målet Laboratoires Servier mot kommissionen, [51] som klaganden åberopat i första instans, avser den bristande behörigheten hos den institution som antog den omtvistade rättsakten

49 — Se dom av den 1 april 1982 i mål 11/81, Dürbeck mot kommissionen (REG 1982, s. 1251), punkt 17.

50 — Se ovan (fotnot 13).

51 — Förstainstansrättens dom av den 28 januari 2003 i mål T-147/00, Salzgitter mot kommissionen (REG 2003, s. II-85), punkt 45.

och inte den bristande behörigheten hos den institution som antog den rättsakt på grundval av vilken den omtvistade rättsakten antogs, [52] kan inte heller utgöra någon giltig motivering för att inte anse att det förhållandet att artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, med avseende på den bristande behörigheten hos kommissionen, eventuellt är rättsstridig omfattas av tvingande rätt. Förstainstansrätten hade skyldighet att ange de skäl på grund av vilka, utöver att det inte fanns något specifikt fall i rättspraxis, den bristande behörigheten hos den institution som antog den rättsakt på grundval av vilken den omtvistade rättsakten antogs inte kan anses vara en grund som omfattas av tvingande rätt.

102. Vad avser kriterierna för att fastställa huruvida en grund omfattas av tvingande rätt anser jag att det skall hänvisas till de kriterier som generaladvokaten Jacobs fastställde i punkterna 141 och 142 i sitt förslag till avgörande i målet Salzgitter mot kommissionen. [53] Det måste alltså fastställas

— ”huruvida den åsidosatta bestämmelsen är avsedd att tjäna ett grundläggande syfte i gemenskapens rättsordning och huruvida den spelar en väsentlig roll för att uppnå detta syfte”

— och ”huruvida den åsidosatta bestämmelsen antogs för att skydda tredje man eller allmänheten i stort och inte endast för att skydda direkt berörda personer”. [54]

103. Såsom förstainstansrätten med rätta har påpekat i den överklagade domen, [55] skall den bristande behörigheten hos den institution som antagit den omtvistade rättsakten prövas ex officio av gemenskapsdomstolarna. [56] Denna utgör en grund som omfattas av tvingande rätt. [57] Denna brist uppfyller enligt min mening *i princip* de två ovan angivna kriterierna. Bestämmelserna om behörigheten är avsedda att säkerställa ett grundläggande syfte, eller i vart fall ett grundläggande värde, i gemenskapens rättsordning, det vill säga syftet med den institutionella jämvikten, och fastställs i allmänhet för att skydda allmänheten i stort. Jag säger *i princip*, eftersom det riktigare synsättet synes vara att från fall till fall, eller med hänvisning till den särskilda bestämmelsen om behörighet som antas ha åsido-

52 — Den överklagade domen, punkt 52.

53 — Se ovan (fotnot 47).

54 — Jag anser däremot inte att villkoret att åsidosättandet av gemenskapsrätten skall vara uppenbart, som beskrivits i punkt 143 i generaladvokaten Jacobs ovannämnda förslag till avgörande, egentligen avser kvalifikationen av grunden som en grund som omfattas av tvingande rätt. Det är enligt min mening snarare fråga om ett villkor för att ge upphov till en skyldighet för domstolen att ex officio pröva en grund som omfattas av tvingande rätt. Se för ett liknande resonemang B. Vesterdorf, Le relevé d'office par le juge communautaire, i *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias*, Nomos. 2003, s. 551, särskilt s. 560 och 561.

55 — Den överklagade domen, punkt 52.

56 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 maj 1960 i mål 19/58, Tyskland mot Höga myndigheten (REG 1960, s. 457), särskilt s. 473 och 474, domarna i de ovannämnda målen Amylum mot rådet, punkt 28, och Salzgitter mot kommissionen, punkterna 56 och 57, förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i de förenade målen T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89, BASF m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-315; svensk specialutgåva, volym 12, s. 1), punkt 31, av den 24 september 1996 i mål T-182/94, Marx Esser och Del Amo Martínez mot Europaparlamentet (REGP 1996, s. I-A-411; s. II-1197), punkt 44, domen i det ovannämnda målet Laboratoires Servier mot kommissionen, punkt 45, och av den 21 september 2005 i mål T-315/01, Kadi mot rådet och kommissionen (REG 2005, s. II-3649), punkt 61.

57 — Se, för ett liknande resonemang, uttryckligen, generaladvokaten Lagranges förslag till avgörande i mål 66/63 som avgjorts genom dom av den 15 juli 1964, Nederländerna mot Höga myndigheten (REG 1964, s. 1047), och förstainstansrättens domar i de ovannämnda målen (ovan fotnot 56).

satts, bedöma huruvida de ovannämnda kriterierna, således även kriteriet om bestämmelsens väsentliga roll för att uppnå det grundläggande syftet eller värdet som beaktas, är uppfyllda. [58]

104. Jag anser inte att den åtskillnad som i den överklagade domen gjorts mellan behörighet hos den institution som antog den omtvistade rättsakten och behörighet hos den institution som antog den rättsakt på grundval av vilken den omtvistade rättsakten antogs är relevant, vid bedömningen av huruvida en grund som bygger på åsidosättande av bestämmelser om behörighet omfattas av tvingande rätt.

105. Den fråga som måste ställas i förevarande fall är däremot huruvida de bestämmelser i tullkodexen som kommissionen, enligt klaganden, har åsidosatt genom att med artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen inrätta ett annat förfarande än det förfarande som föreskrivs i de ovannämnda bestämmelserna – och som ger kommissionen möjlighet att i ett fall som det förevarande fallet ensam avgöra en ansökan om eftergift av tullar enligt artikel 239 i tullkodexen och artikel 905 i tillämpningsförordningen – uppfyller de kriterier som jag har angett ovan i punkt 102.

106. I detta avseende skall artiklarna 239, 247 och 247a i tullkodexen beaktas som sådana bestämmelser i vilka formerna fastställs för att utöva behörigheten att genomföra de grundläggande bestämmelser om återbetalning eller eftergift av tullar som rådet har fastställt i artikel 239 i tullkodexen. Dessa bestämmelser har som sådana en väsentlig roll för att säkerställa den institutionella jämvikten (i förhållandena mellan gemenskapsinstitutionerna och mellan dessa och medlemsstaterna), det vill säga ett grundläggande värde i gemenskapens rättsordning, och har med säkerhet fastställts för att skydda allmänheten i stort och inte endast för att skydda de direkt berörda personerna.

107. Den av klaganden i första instans för sent väckta frågan huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen är rättsstridig är enligt min mening, i motsats till vad förstainstansrätten har hävdat i den överklagade domen och till vad kommissionen har hävdat i detta förfarande, således en grund som omfattas av tvingande rätt.

108. Detta betyder för övrigt inte i sig att förstainstansrätten var skyldig att ex officio pröva denna grund. Jag anser nämligen att det endast under vissa omständigheter uppstår en sådan skyldighet. I synnerhet kan en skyldighet att ex officio pröva grunder föreligga enbart på grund av omständigheter som

58 — Domstolen har i ett mål mellan en tjänsteman vid kommissionen och denna institution exempelvis ansett att en avdelningschefs behörighet att utfärda föreskrifter för den interna organisationen inte omfattas av sådana frågor som domstolen kan pröva ex officio (dom av den 14 december 1988 i mål 280/87, Hecq mot kommissionen, REG 1988, s. 6433, punkt 12).

har presenterats i målet.[59] Det förhållandet att det antagna åsidosättandet är uppenbart, det vill säga att gemenskapsdomstolarna lätt kan upptäcka det och identifiera det som sådant,[60] kan utgöra ett ytterligare villkor för att ge upphov till en sådan skyldighet. I samband med fastställandet av de omständigheter som ger upphov till skyldigheten att ex officio pröva en grund som omfattas av tvingande rätt och som inte avser den omtvistade rättsakten utan den rättsakt på grundval av vilken den omtvistade rättsakten antogs kan frågan dessutom ställas om det krävs att den institution som har antagit dessa rättsakter är en och samma institution, det vill säga att den institution som har antagit den föregående rättsakten redan är part i målet i egenskap av svarande.

109. Det finns dock inte anledning att pröva frågan huruvida det föreligger en skyldighet för förstainstansrätten att under omständigheterna i förevarande fall ex officio pröva den fråga som omfattas av tvingande rätt, nämligen huruvida artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen, med avseende på den bristande behörigheten, eventuellt är rättsstridig. Om domstolen, såsom jag har föreslagit, kommer att fastställa att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den ansåg att denna fråga inte var en fråga som omfattas av tvingande rätt, kan den på ett enklare sätt genom att ersätta domskälen endast fastställa att denna fråga saknar grund i sak. Den omständigheten att den saknar grund följer, såsom jag har påpekat ovan, av en riktig tolkning av de tillämpliga bestämmelserna i tullkodexen. Man måste i vart fall komma fram till en sådan tolkning inom ramen för prövningen av de andra anmärkningar som klaganden, tillsammans med den nu aktuella anmärkningen, har framfört i samband med de första två delarna av förevarande grund för överklagande.

110. Jag anser därför att överklagandet – efter det att domskälen i den just undersökta frågan ersatts – inte kan bifallas på förevarande grunds två första delar.

Den felaktiga rättstillämpning som förstainstansrätten påstås ha gjort sig skyldig till när den underkände anmärkningen enligt vilken artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning hade åsidosatts

111. Genom den tredje delen av förevarande grund för överklagande har klaganden hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning där den, efter att ha fastställt att medlemmarna i arbetsgruppen endast haft tretton kalenderdagar på sig för att ta del av klagandens svar på kommissionens skrivelser, ansåg att klaganden inte med framgång kunde hänvisa till det påföljande åsidosättandet av artikel 4 i tullkodexkommitténs arbetsordning. Klagan-

59 — Se domar av den 8 juli 1999 i mål C-49/92 P, kommissionen mot Anic Partecipazioni (REG 1999, s. I-4125), punkt 212, och i mål C-1999/92 P, Hüls mot kommissionen (REG 1999, s. I-4287), punkt 134.

60 — Generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i det ovannämnda målet Salzgitter mot kommissionen, punkt 143.

den har kritiserat förstainstansrätten för att den, genom att hävda att denna bestämmelse inte är avsedd att skydda enskilda personer, har förbisett förklaringarna i domstolens dom i målet kommissionen mot BASF m. fl. [61] Det framgår av denna dom att förfaranderegler i en intern förordning utgör väsentliga formföreskrifter vars åsidosättande kan göras gällande av enskilda som är direkt berörda av beslutet.

112. Jag noterar för det första att förstainstansrätten, genom att i punkt 77 i den överklagade domen påpeka att "expertgruppens medlemmar hade tretton kalenderdagar på sig (från den 6 till den 18 november 2002) för att ta del av sökandens svar", inte har klargjort huruvida den därmed vill göra gällande att fristerna i artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning i vart fall har iakttagits. Jag förstår för övrigt inte riktigt hur man kan få detta konstaterande att stämma överens med den dag då, enligt den överklagade domen, expertgruppens sammanträde ägde rum, det vill säga den 12 november 2002. [62]

113. Det behöver dock inte kontrolleras huruvida fristerna enligt den ovannämnda bestämmelsen har iakttagits i förevarande fall (och vilken förstainstansrättens bedömning eventuellt var i detta avseende), eftersom det förhållandet att enskilda inte kan åberopa denna bestämmelse låg till grund för förstainstansrättens bedömning enligt vilken artikel 4.1 i den ovannämnda arbetsordningen inte hade åsidosatts.

114. Jag instämmer med kommissionen när den anser att denna lösning är riktig i rättsligt hänseende. Klaganden har, för att ifrågasätta den, hänvisat till domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl. Av denna framgår det dock över huvud taget inte att ett åsidosättande av varje formföreskrift i en institutions eller kommittés interna arbetsordning utgör en sådan rättsstridighet som enskilda kan åberopa vid domstol. Domstolen fastställde i denna dom att bestyrkandet av de rättsakter som avses i artikel 12 fösta stycket i kommissionens arbetsordning utgör en väsentlig formföreskrift och en överträdelse av denna kan motivera att enskilda väcker talan om ogiltigförklaring. *Den har nämligen till syfte att trygga rättssäkerheten* genom att på de giltiga språken fastställa den text som kollegiet har antagit och ger på så sätt möjlighet att i händelse av tvist kontrollera de delgivna eller offentliggjorda texternas exakta överensstämmelse med denna text. [63]

115. Det är således med hänsyn till karaktären av och syftet med den formföreskrift som inte iakttagits som domstolen i den aktuella domen kontrollerade huruvida denna formföreskrift var väsentlig i den mening som

61 — Dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 15, s. 201).

62 — Den överklagade domen, punkterna 27, 37, 44 och 98.

63 — Domen i det ovannämnda målet kommissionen mot BASF m.fl., punkterna 75 och 76.

avses i artikel 230 EG och huruvida de enskilda i samband med en talan om ogiltigförklaring kunde göra gällande att den hade åsidosatts.

116. Förstainstansrätten har i den överklagade domen påpekat att syftet med artikel 4.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning är att säkerställa att denna kommitté fungerar internt och att dess medlemmars rättigheter iakttas till fullo och att den således inte är avsedd att skydda enskilda. Klaganden har inte framfört något argument i överklagandet i syfte att bestrida detta påpekande som inte är ett allmänt påstående av den "särskilda betydelsen" av att iaktta reglerna för överläggningar i kommittén eller ett ogrundat påstående att varje handläggningsregel utgör en väsentlig formföreskrift. Förstainstansrättens påpekande stämmer för övrigt överens med den regel – *som skall beaktas i princip* och som utan tvekan är analogt tillämplig på ett sådant fall av kommitté som tullkodexkommittén – som domstolen angav i domen i målet Nakajima mot rådet. [64] Eftersom "en gemenskapsinstitutions arbetsordning har till syfte att organisera avdelningarnas arbete på så sätt att en god administration uppnås" skall enligt denna regel "[d]e regler som där anges ... således säkerställa att debatterna avlöper friktionsfritt och att de rättigheter som tillkommer var och en av institutionens medlemmar respekteras" och "[inte] [är] avsedda att skydda enskilda".

64 — Dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet (REG 1991, s. I-2069; svensk specialutgåva, volym 11, s. 149), punkterna 49 och 50, som förstainstansrätten uttryckligen har hänvisat till i punkt 79 i den överklagade domen.

117. De frister som fastställts i artikel 5.1 i tullkodexkommitténs arbetsordning är uppenbart avsedda att ge kommitténs medlemmar tillräckligt med tid för att behandla de ärenden som överlämnas till dem. Det är enligt min mening endast de medlemsstater som är företrädda i kommittén som har att bedöma huruvida en kortare tid än den som föreskrivs i den ovannämnda bestämmelsen ändå har varit tillräcklig för att deras företrädare i kommittén skulle kunna handlägga de ärenden som dessa skulle uttala sig om på ett korrekt sätt.

118. Jag anser därför att förstainstansrätten med rätta ansåg att klaganden inte kunde åberopa att den ovannämnda bestämmelsen åsidosatts.

119. Överklagandet kan enligt min mening således inte heller bifallas på den förevarande grundens tredje del.

*Den påstått felaktiga tillämpningen av artikel 239 i tullkodexen*

120. Klaganden har hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den ansåg att villkoret avseende avsaknad av uppenbar vårdslöshet enligt artikel 239 i tullkodexen inte var uppfyllt i förevarande fall.

121. Klaganden har genom grundens första del kritiserat förstainstansrätten för att den misstolkade artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 och för att den till följd härav drog slutsatsen att denna inte var nämnvärt svårtolkad.

122. Klaganden har i huvudsak påpekat att det i den ifrågavarande bestämmelsen, i motsats till vad förstainstansrätten ansett och såsom framgår av skäl 39 i den ovannämnda förordningen,[65] inte föreskrivs att en särskild tull skall tillämpas på alla fall av indirekt fakturering på grund av den risk för att antidumpningsåtgärderna kringgås som denna innebär, utan endast på de fall i vilka det fastställts att dessa kringgåtts.

123. Förstainstansrättens felaktiga tolkning av artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 visar dessutom att denna bestämmelse, i motsats till vad som konstaterades i den överklagade domen, är svårtolkad.

124. I likhet med kommissionen anser jag att dessa påpekanden inte kan godtas.

125. Det skall för det första anges att den påstått felaktiga tolkningen av artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94 inte kan beaktas som en självständig anmärkning – och detta av skäl som jag har angett ovan i punkterna 45–50 – utan endast som ett argument till stöd för den anmärkning som riktats mot förstainstansrättens bedömning av bestämmelsens grad av komplexitet. Denna grad av komplexitet är enligt rättspraxis ett av de kriterier som har betydelse för att kontrollera villkoret avseende avsaknad av uppenbar vårdslöshet, i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen.[66]

126. Jag anser att en sådan anmärkning inte kan tas upp till sakprövning, eftersom bedömningen av en bestämmelses komplexitet bör analyseras på samma sätt som en

65 — I detta skäl anges särskilt att "[kommissionen] finner ... det skäligt att införa en rörlig tull på den nivå som möjliggör för gemenskapsindustrin att höja priserna till lönsamma nivåer för import som faktureras direkt av bulgariska eller polska producenter eller av parter som har exporterat den berörda varan under undersökningsperioden", samt "en särskild tull på samma grundval för all annan import, för att undvika att antidumpningsåtgärderna kringgås".

66 — Dom av den 11 november 1999 i mål C-48/98, Söhl & Söhlke (REG 1999, s. I-7877), punkt 56, och av den 13 mars 2003 i mål C-156/00, Nederländerna mot kommissionen (REG 2003, s. I-2527), punkterna 92–95.

sådan bedömning av de faktiska omständigheterna som inte omfattas av domstolens kontroll vid överklagandet av en dom av förstainstansrätten. [67]

127. Det skall tilläggas att det i vart fall även är uppenbart att denna anmärkning saknar grund. Den bygger endast på kritiken av förstainstansrättens tolkning av artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94, vilket är en tolkning som enligt min mening däremot är helt riktig. Även med hänsyn till skäl 39 som klaganden har åberopat är det vid läsningen av bestämmelsen klart att tillämpningen av den särskilda tullen som införts genom denna bestämmelse förutsätter att det föreligger en situation av indirekt fakturering och inte bevis för att en sådan fakturering har haft till syfte eller fått till följd att den rörliga tullen som införts genom det föregående stycket har kringgåtts. Klaganden har således inte på något sätt visat att artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94, i motsats till vad som fastställdes i den överklagade domen, är svårtolkad.

128. Klaganden har genom förevarande grunds andra del påpekat att förstainstansrättens bedömning att klaganden inte kunde frita sig från sitt ansvar genom att hänvisa till sina ombuds faktiska eller påstådda fel strider mot gemenskapens rättspraxis, enligt vilken tullombudens yrkesansvar har fastställts. Klaganden har vidare ifrågasatt förstainstansrättens fastställelse av kommissionens bedömning att klaganden hade den yrkeserfarenhet som krävdes.

129. Frågan huruvida tullombudens misstag har någon betydelse i samband med bedömningen av avsaknaden av uppenbar vårdslöshet, i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen, är en rättsfråga, vilken som sådan kan framföras vid överklagandet.

130. Jag noterar i detta avseende att klaganden dock endast har påpekat att det i två avgöranden i rättspraxis – domen i målet Van Gend & Loos mot kommissionen [68] och domen i målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen [69] – har fastställts att ”[e]tt tullombuds åtaganden ... i sig [är] av sådan beskaffenhet att denne har ansvaret såväl för

67 — I mitt förslag till avgörande, föredraget den 11 januari 2007, i mål C-282/05 P, Holcim (Deutschland) mot kommissionen (ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen), punkt 65, framförde jag en liknande synpunkt med hänvisning till bedömningen av svårigheten att tillämpa eller tolka bestämmelser som har betydelse i samband med den undersökning genom vilken det, i syfte att fastslå gemenskapens utomobligatoriska ansvar i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG, skall fastställas huruvida en överträdelse av gemenskapsrätten som en institution gör sig skyldig till är tillräckligt klar. Domstolen har dock följt ett annat synsätt i dom av den 3 mars 2005 i mål C-499/03 P, Biegi och Commonfood mot kommissionen (REG 2005, s. I-1751), se särskilt punkterna 42–44 och 49–55. Det var fråga om bedömningen av de tillämpliga tullbestämmelsernas komplexitet i samband med kontrollen för tillämpningen av artikel 220.2 b i tullkodexen av huruvida ett misstag som begåtts av de behöriga tullmyndigheterna hade kunnat upptäckas av den i god tro handlande gäldenären.

68 — Dom av den 13 november 1984 i de förenade målen 98/83 och 230/83, Van Gend & Loos mot kommissionen (REG 1984, s. 3763), punkt 16.

69 — Förstainstansrättens dom av den 18 januari 2000 i mål T-290/97, Mehibas Dordtselaan mot kommissionen (REG 2000, s. II-15), punkt 83.

betalningen av importtullarna som för att de handlingar som överlämnas till tullmyndigheterna är riktiga".

131. Det är enligt min mening tveksamt huruvida denna rättspraxis är relevant, eftersom de franska tullmyndigheterna i förevarande fall krävde att klaganden, och inte dess tullombud, skulle betala den ifrågavarande tullen. Jag påpekar i detta avseende att det av redogörelsen i den överklagade domen av de faktiska omständigheterna framgår att klagandens tullombud *inte* utförde tulltransaktionerna *i eget namn, utan i namn av Agro Baltic och klaganden.* [70] Det följer däremot av punkt 5 i domen i det ovannämnda målet Van Gend & Loos mot kommissionen att tullombudet, som var sökande i det mål som avgjordes genom denna dom, hade deklarerat varorna för fri omsättning *i eget namn* och för en annan persons räkning [71] och att kommissionen på grund härav hade ansett att detta ombud hade påtagit sig skyldigheten att betala de importtullar som varorna eventuellt omfattades av. [72]

132. Även om det antas att tullombudets ansvar för att betala importtullarna och för att de handlingar som överlämnas till tullmyndigheterna är riktiga föreligger, även i det fall i vilket denne inte har gjort tulldeklarationerna i eget namn, utan i namn av importören, innebär detta i sig inte att denne befrias från detta ansvar. Det är också klagandens ansvar som de franska tullmyndigheterna har gjort gällande. Klaganden har i förevarande mål för övrigt inte på något sätt vare sig hävdat eller låtit förstå att de franska tullmyndigheterna borde ha krävt dess tullombud på betalning av den särskilda antidumpningstullen. För övrigt borde ett liknande påpekande till och med ha framförts i samband med ett mål som väckts vid de nationella domstolarna mot de ovannämnda myndigheternas beslut att tillämpa en sådan tull på klaganden.

133. Eftersom klaganden inte har framfört något annat argument – utöver den kortfattade hänvisningen till den rättspraxis som angetts ovan i punkt 130 – för att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning att klaganden inte kunde frita sig från sitt eget ansvar genom att hänvisa till sina ombuds misstag, oavsett om de var verkliga eller inte, kan den överklagade domen inte upphävas i denna del.

134. Till ytterligare stöd för denna slutsats är det enligt min mening ändamålsenligt att, även om detta inte har gjorts i den överklagade domen, påpeka att det i artikel 905.1

70 — Det är således fråga om ett fall av direkt ombudskap i den mening som avses i artikel 5.2 i tullkodexen.

71 — Det var därför fråga om ett fall av indirekt ombudskap i den mening som avses i artikel 5.2 i tullkodexen.

72 — Det framgår däremot inte av domen i det ovannämnda målet Mehibas Dordtselaan mot kommissionen, huruvida tullombudet i det fall som var föremål för denna dom hade fullgjort tulldeklarationerna i eget namn och för importörens räkning eller i importörens namn och för hans räkning. Faktum kvarstår dock att de nederländska tullmyndigheterna hade begärt att tullombudet och inte importören skulle betala de tilläggsjordbruksavgifter som tullombudet självt hade begärt återbetalning av, i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

tredje stycket i tillämpningsförordningen anges att "[b]eteckningen 'den berörda personen'", det vill säga den person i förhållande till vilken det enligt artikel 239 i tullkodexen och artikel 905.1 första stycket i tillämpningsförordningen skall bedömas huruvida det förelegat bedrägeri eller uppenbar vårdslöshet, "skall tolkas på samma sätt som i artikel 899" i samma förordning. I denna artikel anges i detta avseende att "med 'den berörda personen' förstås den eller de personer som anges i artikel 878.1 [det vill säga den person som har betalat tullarna eller som är skyldig att betala dem, eller de personer som har efterträtt dem i deras rättigheter eller skyldigheter] eller deras representanter, och varje annan person som har varit medverkande vid fullgörandet av tullformaliteterna för varorna i fråga eller som har lämnat de nödvändiga instruktionerna för fullgörandet av dessa formaliteter". Dessa rättssubjekt omfattar säkerligen även de tullombud som i förevarande fall har fullgjort tullformaliteterna för klaganden. Om det således, såsom klaganden har hävdat, antas att påförandet av tullen kan tillskrivas de misstag som dess tullombud har begått vid fullgörandet av dessa formaliteter, skall dessas uppenbara vårdslöshet på samma sätt vara liktydigt med att klaganden inte har någon rätt till eftergift.

135. Såvitt avser den yrkeserfarenhet som krävs har klaganden framhållit att den visserligen är en ekonomisk aktör som är expert på import och export av kvävehaltiga lösningar, men att den inte alls är specialiserad på tullförfaranden av sådana varor i Frankrike.

136. Även denna anmärkning kan tas upp till sakprövning vid överklagandet. Härigenom har nämligen en rättsfråga ställts avseende det verksamhetsområde i förhållande till vilket graden av yrkeserfarenhet hos den aktör som ansökt om eftergift av tullar enligt artikel 239 i tullkodexen skall bedömas.

137. Det är enligt min mening uppenbart att detta område inte kan vara området för dessa tulltransaktioner. I annat fall är villkoret avseende aktörens yrkeserfarenhet – som bland annat krävs för att bedöma huruvida det föreligger uppenbar vårdslöshet i den mening som avses i artikel 239 i tullkodexen[73] – automatiskt uppfyllt av vilken importör som helst som inte är ett tullombud.

138. Förstainstansrätten har följaktligen, helt riktigt, och för övrigt i full överens-

73 — Se ovan angiven rättspraxis (fotnot 66).

stämmelse med förklaringarna i domstolens dom i målet Söhl & Söhlke, [74] påpekat att det skall undersökas om det rör sig om en ekonomisk aktör, vars yrkesverksamhet i huvudsak består av import och export, och om denne redan hade en viss erfarenhet av sådan verksamhet.

139. Även den aktuella anmärkningen saknar enligt min mening således grund.

140. Klaganden har genom förevarande grunds tredje del kritiserat förstainstansrätten för att den ansåg att klagandens beteende vid utförandet av de transaktioner som är i fråga inte var tillräckligt omsorgsfullt.

141. Förstainstansrätten har grundat denna bedömning på en övergripande bedömning av klagandens beteende och särskilt betonat dels den omständigheten att klaganden – trots att den påstod sig vara oerfaren när det gällde tulltransaktioner avseende varorna i fråga, samt påstod att tillämpningen av förordning nr 3319/94 innebar svårigheter i sig – inte endast hade underlåtit att söka råd av sina tullombud, utan tvärtom lämnat dem noggranna instruktioner, dels de misstag som klaganden begått vid upprättandet av sina fakturor. [75]

142. Klaganden har i det första avseendet hävdat att den, i motsats till vad förstainstansrätten ansåg, i själva verket begärde förklaringar avseende tillämpningen av bestämmelserna i den ovannämnda förordningen.

143. De slutsatser som klaganden har framfört i detta avseende är dock inte sådana att de kan bevisa att förstainstansrätten över huvud taget har missuppfattat de faktiska omständigheterna eller motsvarande bevis. Klaganden har endast påpekat att den genom skrivelse av den 7 mars 2000 frågade de franska tullmyndigheterna huruvida det sätt på vilket den planerade att utföra vissa tulltransaktioner, vilka helt liknade dem som hade utförts år 1997, utgjorde en direkt eller indirekt fakturering i den mening som avses i artikel 1.3 andra stycket i förordning nr 3319/94.

144. Det är klaganden själv som på så sätt har erinrat om att de transaktioner som gav upphov till förevarande tvist utfördes år 1997. Den begäran om förklaringar som klaganden överlämnat till de franska tullmyndigheterna skedde således lång tid efter det att dessa transaktioner hade genomförts och till och med såväl efter upprättandet av protokollen om fastställelse av att de tullar

74 — Punkt 57 (ovan fotnot 66).

75 — Den överklagade domen, punkterna 143 och 144.

som skulle betalas undvikits [76] som efter överlämnandet av klagandens ansökningar om eftergift. [77]

145. Det är således uppenbart att den omständighet som klaganden har åberopat saknar betydelse för att undersöka vilken omsorg som klaganden har visat vid utförandet av de transaktioner som är föremål för denna tvist.

146. Klaganden har såvitt avser misstagen vid faktureringen kritiserat förstainstansrätten för att den, när den allmänt hänvisade till sådana misstag, låt förstå att de hade varit många till antalet, vilket inte överensstämde med verkligheten. Klaganden har i detta avseende angett att det endast var fråga om två misstag av totalt fyra tulltransaktioner, som var och en omfattade tre olika transaktioner, och att dessa misstag endast avsåg det ärende som var föremål för mål T-134/03.

147. Jag påpekar i detta avseende att förstainstansrätten över huvud taget inte har angett eller låtit förstå att de påpekade misstagen i faktureringen var många till antalet. Förstainstansrätten har i punkt 144 i den överklagade domen endast fastställt att "[d]essutom tala[de] även sökandens misstag vid upprättandet av sina fakturor för att den visat prov på bristande omsorg".

148. Klaganden har således inte visat att förstainstansrätten i denna fråga har missuppfattat de faktiska omständigheterna eller de motsvarande bevisen. När det gäller vilken betydelse som förstainstansrätten har kunnat ge de ifrågavarande misstagen vid faktureringen – vars existens klaganden även har medgett vid överklagandet – påpekar jag att den omfattas av området för förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket domstolen inte kan kontrollera vid överklagandet.

149. Det ovan anförda gör således att jag drar slutsatsen att klaganden inte har visat att det föreligger sådana brister som kan kullkasta förstainstansrättens konstaterande att kommissionen inte gjorde sig skyldig till någon uppenbart oriktig bedömning när den i de omtvistade besluten ansåg att förutsättningen innebärande avsaknad av uppenbar vårdslöshet från klagandens sida inte var uppfylld.

150. Jag anser således att överklagandet inte heller kan bifallas på denna grund.

76 — Vilket enligt den överklagade domen (punkt 24) skedde den 13 november 1997 i fråga om de transaktioner som var föremål för mål T-135/03 och den 4 december 1998 i fråga om de transaktioner som var föremål för mål T-134/03.

77 — Vilket enligt den överklagade domen (punkt 25) skedde i november och december 1999.

**Rättegångskostnader**

151. Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 69.2 i samma rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

152. Eftersom jag föreslår att domstolen skall ogilla överklagandet och eftersom kommissionen har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna anser jag att klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

## Förslag till avgörande

153. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall fastställa följande:

Överklagandet ogillas.

Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.